

Quỳnh Bích thì tan xác với em.

Văn Bình tái mặt :

— Em thừa biết là anh không yêu Quỳnh Bích. Anh gần nàng với một mục đích khác.

— Hừ, anh định nói rằng anh yêu nàng theo mệnh lệnh của ông Hoàng phải không ?

— Đúng thế.

— Ông Hoàng ra lệnh, song em cấm đoán.

— Em không phải là tổng giám đốc.

— Nhưng em lại có quyền hơn cả bộ trưởng, thủ tướng. Đàn bà muốn là trời muốn, anh không biết ư ?

— Biết. Anh sợ em rồi.

— Được, em cho phép anh vào văn phòng ông Hoàng. lát nữa, anh phải bãi bỏ vụ di án tối nay với Quỳnh Bích.

Ông tổng giám đốc nhìn chàng bằng cặp mắt đầy ý nghĩa khi chàng lặng lẽ bước vào phòng.

Chưa ngồi yên vị, Văn Bình đã nói :

— Thưa, ông đã nghe câu chuyện giữa cô Nguyễn Hương và tôi ?

Ông Hoàng gật đầu :

— Phải. Tôi được nghe hết.

— Tại sao ông không ra lệnh đóng ống kính vô tuyến truyền hình trong phòng tôi lại ? Việc gì xảy ra trong phòng cũng được thu hình, cô Nguyễn Hương đều biết.

— Ô, đó là một phần của kế hoạch.

— Nguyễn Hương không biết nội dung việc làm của tôi ư ?

— Không.

— Nghĩa là ông muốn nàng nghe trộm những chuyện xảy ra trong văn phòng tôi rồi ghen tuông ?

— Phải, đó là một phần của kế hoạch.

— Trời ơi, ông tàn nhẫn quá ! Ông không biết Nguyễn Hương có thể ghen đến chết được sao ?

— Trên đời chưa ai ghen mà chết được cả. Và lại, trong nghề tình báo, đàn bà đã ghen là vô dụng. Nhưng thôi, tôi chỉ cần vở kịch kéo dài vài ba ngày thôi.

— Thưa, ông kêu tôi lên có chuyện gì ?

Ông Hoàng lặng lẽ đứng dậy, tiến lại tủ sắt. Két này là một thành công phi thường của kỹ nghệ kim khí Tây Đức. Ông Hoàng bấm một cái nút bí mật, tường bê tông nứt ra, để lộ một tấm cửa bằng thép dày 20 phân, sơn xanh lá cây.

Ông Hoàng tra chìa khóa vào ổ. Cánh cửa được mở bằng điện, từ từ dạt sang một phía. Ông Hoàng phải mở cánh cửa thứ nhì bằng chìa khóa khác.

Tất cả kỹ thuật tân tiến của Đức quốc được thu gói vào cánh cửa thứ ba cũng bằng thép riêng.

Trên cửa có một ống kính lớn bằng hộp thuốc là 79. Đó là một ống chụp hình điện tử, người nào mở được hai tấm cửa đầu tiên sẽ được thu hình, và hình này được truyền vào một bộ óc điện tử có một trí nhớ siêu phàm.

Bộ óc này nhớ mặt toàn thể nhân viên bí mật và công khai của Sở Mật vụ do ông Hoàng điều khiển. Nếu là người lạ thì những viên đạn xi-a-nuya sẽ bay ra, giết chết trong chớp mắt. Còn nếu là nhân viên của Sở thì tủ sắt sẽ rú lên một hồi còi, thảm thiết, nghe muốn đứng tim, và ngã ngửa.

Hồi còi này đánh thức hệ thống báo động tinh vi trong tổng hành doanh. Nhân viên an ninh dưới hầm sẽ ấn nút điện, đóng hết cửa ra vào bằng những tấm thép nặng ba tấn. Sau đó, một làn khói thơm thơm từ trên trần nhà tỏa xuống, trong ba chục giây, tràn ngập văn phòng ông tổng giám đốc.

Làn khói này làm người ngửi bị hoàn toàn tê liệt, tuy không thiệt mạng. Nhân viên an ninh chỉ cần đeo mặt nạ phòng hơi ngạt vào phòng mang kẻ lạ đi.

Cánh cửa thứ ba chỉ chịu mở ra nếu bộ óc điện tử nhận đúng người mở là ông Hoàng. Ngoài ông Hoàng ra, còn ba người khác được mở: bác sĩ Triệu Dung, người được chọn để kế vị ông Hoàng nếu ông mệnh một, cô thư ký thân tin Nguyễn Hương và Văn Bình tức Z-28. Tuy nhiên, ba người này chỉ có thể mở tủ két nếu ông Hoàng cho phép, nghĩa là nếu ông Hoàng mở một cái khóa riêng, giấu trong ngăn kéo bàn giấy của ông.

Chìa khóa vừa tra vào ổ, bộ óc điện tử đã nhận diện được chủ nhân. Cánh cửa nặng chình chịch mở vào bên trong.

Bên trong là một căn phòng lớn tương tự như nhà hầm cất vàng và báu vật của các ngân hàng lớn. Một cái máy điều hòa không khí hút hơi nóng và hơi ẩm ra ngoài, khiến căn phòng mát rượi.

Ông Hoàng lại ngăn MA-15, mở nút khóa chữ. Kê sắt tường, và chôn sâu xuống sàn bê tông là 500 cái ngăn như thế, ngăn nào cũng mang số ở ngoài. Ngăn MA-15 đựng một hồ sơ tối mật, liên quan đến công việc Văn Bình đang làm.

Ông Hoàng đem hồ sơ lại bàn, bật đèn lên, nói với Văn Bình:

— Anh mới đọc được một nửa. Còn nửa khác, anh cần đọc nốt. Anh chỉ đọc 5 phút là xong.

Văn Bình chăm chú Salem, khoan thai gõ laptop tài liệu đánh máy.

Trên đầu trang có chữ MA-15 bằng mực đỏ, bên cạnh có cái dấu «Tối mật», và giòng chữ lớn: chỉ được nghiên cứu trong văn phòng tổng giám đốc, không được mang ra ngoài.

Văn Bình để ý đến một bức ảnh quen thuộc, và nhằm đọc bản tường mạo căn cước như sau:

« Tên thật : Lữ thị Mộng Hoài. »

« Ngày và nơi sinh : ngày 5-8-19. . . tại thị xã Thanh hóa, Trung phần Việt nam, hiện do cộng sản kiểm soát.

« Cha mẹ : Tên cha là Lữ minh Mẫn (mất), mẹ là Đặng thị Phúc, còn sống, và ở tại thị xã Thanh hóa.

« Học lực : Tú tài toàn phần. Sinh viên Văn khoa năm thứ 2. Cao 1th57, thường đi giày cao gót 11 phân nên cao tới 1th68, chưa kể tóc.

« nặng 44 kilô, vòng ngực 95 phân, vòng mông 95 phân, vòng bụng 54 phân.

« Giọng hát rất hay, từng đoạt phần thưởng trong nhiều cuộc thi hát ở Sài Gòn. Chơi được nhiều loại đàn, đặc biệt là dương cầm.

« Dấu tích đặc biệt : một nốt ruồi son, đường kính 2 li ở vú bên trái, ngay ở gần núm. Ngoài ra, còn một cái sẹo hình thoi, nhỏ bằng đầu ngón tay út, ở sau lưng, gần đốt xương sống thứ 16. Vết sẹo này do hồi nhỏ treo cây bị té ngã

« mà ra.

« Đặc tính : sống cuộc đời tình cảm, thích yêu
« mây gió, ham phiêu lưu nên gia nhập ban Biệt
« vụ. Dễ bị lung lạc bởi người đàn ông nào đẹp
« trai, có tài, ăn nói duyên dáng, và giàu kinh
« nghiệm trên tình trường.

« Phụ chú : Sau hiệp định Giơ-neo, gia đình
« chuẩn bị di cư vào Nam. Nàng còn nhỏ nên
« được giao cho một người chú, tiện phi cơ vào
« Sài gòn trước, còn gia đình xuống tàu thủy sau.

« Việc di cư bị hoãn lại vì cha nàng đột nhiên
« đau nặng rồi từ trần.

« Vào phút chót, gia đình nàng đành phải ở lại
« thị xã Thanh hóa vì các đường ra Bắc, liên lạc
« với Ủy hội Quốc tế đều bị chặn lại.

« Vào trong Nam, nàng ở với gia đình người
« chú. Đứa con trai lớn của người chú nhặng nhít
« với nàng, nàng cự tuyệt, sau đó, nàng phải ra
« khỏi nhà, kiếm ăn một mình.

« Nhờ sắc đẹp, nàng xin vào làm thư ký cho
« hãng buôn Cao văn, số. . . đại lộ Trần hưng đạo.
« Được ít lâu, viên chủ hãng đưa nàng lên làm
« việc trong văn phòng. Rồi viên chủ hãng tỏ tình
« với nàng. Nàng cự tuyệt rồi bỏ sở làm.

« Do sự giới thiệu của Thu Thu, nàng được
« tuyển nạp vào sở Mật vụ, và tham dự khóa huấn
« luyện điệp viên Biệt vụ. Tốt nghiệp hạng trung
« bình.

« Lời phê quan trọng của ban Nghiên cứu :
« Giám điệp Bắc việt đã phăng ra nàng, và lập kế
« đưa nàng vào tổ chức. Nàng phản đối kịch liệt,
« và dự định báo tin cho thượng cấp, song địch đe
« dọa thủ tiêu mẹ nàng ở Thanh hóa. Hiện mẹ nàng

« phải nuôi một đàn con 8 đứa trong vùng cộng
« sản, nằng là con cả. Vì thương mẹ, thương các
« em, nằng đã sa vào cạm bẫy của địch.

« Vụ này đã được báo cáo đầy đủ bằng văn
« thư lên ông tổng giám đốc, nhưng ông tổng giám
« đốc đã ra lệnh riêng xếp lại.

« Căn cứ vào tin tức thu lượm được, nằng
« vẫn tiếp tục liên lạc với gián điệp địch ở Sài gòn.

« Cuộc tiếp xúc mới nhất giữa nằng với gián
« điệp địch diễn ra ngày 3-5 vừa qua.

Văn Bình ngàng nhìn ông Hoàng :

— Thưa, nghĩa là nằng mới gặp gián điệp địch
cách đây một tháng.

Ông Hoàng gật đầu :

— Phải, một tháng. Lệ thường, họ gặp nhau
mỗi tháng một lần. Tôi đã cho Lê Diệp nghiên cứu
kỹ : ngày gặp là tối thứ bảy đầu tháng.

— Hôm nay là thứ bảy đầu tháng.

— Nghĩa là tối nay nằng sẽ gặp lại nhân viên
địch. Từ trước đến nay, anh quen làm những việc
cần đến khi giới và bộ óc đa mưu túc kế, lần này,
tôi giao cho anh một việc vô cùng nhân hạ. Tuy
nhiên, chỉ có anh mới làm nổi. Vì anh có một sức
hấp dẫn đặc biệt đối với đàn bà. Tôi tin anh thành
công. Nếu anh thất bại, cơ sở lớn lao của ta ngoài
đó sẽ sụp đổ trong một thời gian ngắn.

Văn Bình đứng dậy, sửa soạn cáo từ. Ông
Hoàng giữ chàng lại :

— À, còn quên cái này nữa.

Ông Hoàng đưa tận tay chàng một cái gói lớn:

— Hai trăm ngàn. Nghe nói anh không còn
đồng nào từ hai hôm nay, tôi phải lo đầy đủ cho anh.

Nhận gói tiền, chàng run lên vì cảm động. Quả từ hai hôm nay, chàng không còn một xu dính túi. Bộ âu phục mới may còn gói ở, đường Tự do chưa có tiền lấy. Số lương hàng tháng Sở Mật vụ trả cho chàng, trên căn bản lương đại tá, thêm phụ cấp chức vụ và công tác nguy hiểm, không đủ cho chàng tiêu pha một đêm, bên cạnh đồng võ chai sâm banh thượng hạng và một tá mỹ nhân thượng lưu. Song chàng vẫn có tiền hoang phí. Tiền này không nằm trong ngân sách quốc gia, vì hàng năm Sở chỉ được cấp cho vài ba chục triệu. Mỗi khi thiếu tiền, ông Hoàng đều nhờ Văn Bình.

Cách đây không lâu, chàng ra Hà nội bắt cóc nhà bác học nguyên tử số viết Bilatốp. Sau đó, ông Hoàng đem trả Bilatốp cho chính phủ Nga sô, lấy hai chục triệu mỹ kim. Hai chục triệu đô la tính ra bạc Việt nam là hơn hai ngàn triệu đồng... Và đó mới là một trong nhiều vụ.

Dầu kiếm được nhiều tiền, Văn Bình không bao giờ lơ hào một xu. Ông Hoàng cho bạc nhiều, chàng nhận bấy nhiêu, không xin thêm, tuy nhiên ông Hoàng luôn luôn quan tâm tới sự tiêu pha của chàng điệp viên tài ba và ham chơi.

Chàng nói :

— Thưa ông, tôi nghe nói mật quỹ sắp hết tiền rồi.

Ông Hoàng nhắc đôi kinh cần thị dầy cộm :

— Ai cho anh biết ?

— Triệu Dung.

— Đúng. Tôi chỉ còn 5 triệu đồng nữa thôi. Hết món tiền này, không biết lấy đâu ra để cấp dưỡng cho mấy trăm cơ sở trên toàn thế giới.

Ngân sách của Sở năm nay, bộ Quốc phòng và bộ Nội vụ chỉ dành cho ba chục triệu. Với ba chục triệu, tôi chưa đủ trả lương một ngày cho nhân viên.

— Sao ông không thực giục phủ Thủ tướng chính thức hóa sở Mật vụ ?

— Việc này được bàn luận nhiều lần, song chưa đi đến đâu. Và lại, dầu được chính thức hóa cũng chẳng đào đâu ra tiền. Minh là xứ chặm tiền, đến tiền mua gạo, tiền may quần áo, còn chưa đủ, thì làm gì có tiền làm tinh báo.

Theo ý tôi, cứ bí mật như thế này mà hơn : trên thế giới, sở tinh báo Anh quốc đạt được thành tích phi thường nhờ được bí mật. Là người ở trong nghề, anh vẫn chưa biết tinh báo Anh quốc hàng năm tiêu bao nhiêu tiền, nhân viên gồm bao nhiêu người và gồm những ai. Bí mật có cái lợi là ai muốn hiểu ra sao tùy ý : Sở của ta có thể được gọi là Sở Mật vụ, Tổng Nha Tinh báo, Cục Phản gián, ta chẳng cần quan tâm đến.

— Thưa ông, lại có cái phiền...

— Dĩ nhiên, trời có mưa tất có nắng, có lợi tất phải có hại. Cái hại ta thường gặp là nhân viên chẳng may bị bắt, ta không thể chính thức can thiệp được. Âu cũng là may rủi nghề nghiệp. Và có lẽ cũng vì sự phiền toái này mà tôi thích dùng những người như anh.

— Cảm ơn ông tổng giám đốc.

— Ồ, từ hơn mười năm nay, lần đầu tôi được anh gọi tôi là tổng giám đốc.

Văn Bình cả cười. Ông Hoàng cũng cười.

★

Mặc xong cái áo dài kim tuyến óng ánh, Quỳnh Bích lại cúi ra ném xuống ghế, dáng điệu hẳn hoi. Nàng đã dặn thợ may làm cổ cao để thích hợp với cái cổ dài trắng toát của nàng, hẳn lại quên làm cổ thấp cho đúng thời trang.

Nhìn trong gương — cái gương cao bằng đầu người, mua từ bên Pháp gửi sang — nàng bỗng ghét cái áo kim tuyến thậm tệ. Đành là áo may rất khít, nâng cao bộ ngực vĩ đại của nàng trên cái eo mỏng dính, nàng không thích những sợi kim tuyến óng ánh, tạo cho nàng một vẻ đẹp diêm dúa, giả dối, giống như nữ diễn viên trên sân khấu cải lương.

Đi với Văn Bình, nàng muốn phò bầy một vẻ đẹp giản dị và thành thật. Nghĩ vậy, nàng bèn lục tủ lấy ra bộ áo đầm màu xanh nhạt. Có lần nàng mặc áo trắng đi làm, chàng đã nhăn mặt, trách nàng sao không mặc màu xanh.

Bộ xiêm y này nàng may theo một trong những kiểu mới nhất ở Ba lê. Bề ngoài trông tầm thường song hàng may rất đắt tiền. Riêng công may, nàng phải trả tới ba ngàn.

Trừ trừ một lát, nàng dốc lên tóc nửa lọ nước hoa Vent-Vert. Mùi thơm của Vent-vert không làm ngạt mũi đàn ông, trái lại hòa với da thịt biến thành một mùi lạ lùng.

Tó lại môi son, Quỳnh Bích ẻo lả ra cửa,

xuống thang máy. Nàng thuê một căn phòng sang trọng trong bin-dinh Mạc đình Chi, phía sau bệnh viện Đồi Đất.

Ra đến thang máy, nàng gặp một người ngoại kiều cao lớn, mặc vét lông trắng trong, đứng đợi. Thang máy lên, người ấy nghiêng mình mời nàng vào. Nhận ra người ấy cũng ở trong bin-dinh, Quỳnh Bích mỉm cười cảm ơn. Người ấy khen ngợi :

— Cô đẹp quá.

Nàng đứng vào góc, trống ngực đập thình thịch. Không phải lần đầu trong đời, nàng được đàn ông tán tụng, song lần này nàng có cảm tưởng như có sự đổi mới khác thường. Phục sức giản dị, nàng đẹp hơn là ăn mặc sang trọng. Chắc hẳn Văn Bình sẽ bằng lòng.

Gã đàn ông hỏi nàng :

— Xin lỗi, cô đi đâu ?

Nàng đáp :

— Tôi có việc trong Chợ lớn.

— Mời cô đi cùng xe với tôi, tôi cũng vào trong đó.

— Cảm ơn ông. Bạn tôi đang chờ ở dưới.

Gã ngoại kiều mở cửa, nhường nàng ra trước. Văn Bình đứng bên thật. Chàng đến vừa vặn, không nhanh, cũng không chậm một phút. Gã ngoại kiều đã cao, đã đẹp, chàng còn cao, còn đẹp hơn. Nhìn cách ăn mặc của chàng, ai cũng lầm là tài tử màn bạc. Bộ âu phục bằng lụa Ý đại lộ may chặt, làm nổi đôi vai tròn và thân hình lực lưỡng. Sơ mi của chàng bằng lụa Ý. Đôi giày mũi nhọn cũng bằng da Ý. Màu xanh của cả vật hòa hợp với